

1. FEJEZET

Rettenetesen untam már a buszozást. Ha legalább szép tájakon keresztül zötykölődtünk volna, amelyek feledtetni tudják az ilyen hosszú út nyomorúságát, de nem, mi az autópályák egyhangú, szürke sávján törünk előre vitézül. Már csak szürkében voltam képes látni az egész világot. Csaknem tizenhét órája tespedtem a Budapest-Torino menetrend szerinti autóbuszjáraton, és éppen úgy éreztem magam, mint az üvegből kiömlött paca: szétfolyva, és képtelennek a viszszaállításra.

Mit keresek én itt? Egy korombeli lánynak a tengerparton kellene süttetni a hasát, úszkálni a langyos hullámok között, és flörtölni a tüzes szemű olasz ragazzikkal! Ehelyett itt ülök, ebben a fortyogó üstben – duzzogtam magamban. – Legalább a légkondi működne ezen a nyavalyás szekéren, de mit is várok én? „Túl nagyok az igényeid” – szokta mondani apám. Egész éjjel utaztam, és szemhunyásnyit sem aludtam, úgyhogy eléggé nyűgös voltam. Ez persze csak annak mond valamit, aki tudja, milyen is az, amikor én nyűgös vagyok. Így, első látásra nem nagyon látszik rajtam. Szerencsére. Mert ami belül zajlik, az nem lenne szalonképes.

Szenvedéseim közepette egész éjszaka a mögöttem ülő hatvanas házaspár ellen szövögettem gyilkos gondolatokat, de még mindig nem volt kész tervem a végrehajtásra.

Hogy miért akartam őket elveszejteni? Súlyos oka volt annak. Amikor megpróbáltam ülőem támláját kissé hátrahajtani, hogy némileg enyhítsek derékfájasomon, és egy keveset aludjak, a nő elkezdett sipítani, hogy őt zavarja a hátrahajtott ülés, mert nem fér el a lába. El sem tudtam képzelni, mekkora lába lehet ennek a szipirtyónak, de a fülsértő fejhangja miatt elálltam szándékomtól. Ő természetesen abszolút vízszintesen szunyálhatott, mert a mögötte utazónak valamilyen csoda folytán elfért a lába. Vagy nem is volt neki egyáltalán. Talán lábatlanul utazott az illető. Így aztán, míg a banya nyugodtan horkolt, én végigkínlódtam az éjszakát, és csak az nyújtott némi vigaszt, hogy az előbb már említett terveimet szövögettem ellene. Lehunyt szemem nem akadályozott meg, sőt nagyban segített, hogy elképzeljem a lehető legszörnyűbb kínzási módokat, amiket kipróbálok majd rajta.

Véres ábrándozásaim közepette váratlanul ért a sofőr kiabálása, amiből azt hámoztam ki, hogy Milánóban vagyunk, és kis szünetet tartunk az utazásban. Azonnal kipattant a szemem, és kíváncsian mustrálgattam a nagyváros nyüzsgő kavalkádját ablakon át. A legnagyobb örömet az jelentette, hogy megszabadulhatok végre hólyagom feszítő tartalmától, és igaziból kinyújtóztathatom elgémberedett lábaimat. A fenekemről nem is beszélve, mert azon szerintem már megszámolhatatlan tyúkszem nőtt az utazás alatt. Még szerencse, hogy nem ült senki mellettem, így a sok nyomorúság ellenére valamivel kényelmesebben terpeszkedhettem el, mint a többiek.

Utastársaim egymást lökdösve, taposva igyekeztek

lefelé a buszról. Gondoltam, én nem süllyedek idáig. Elővettem a kis tükroimet, hogy megszemléljem az ábrázatomat, de majdnem szívgörcsöt kaptam.

– Jézusom! – kiáltottam fel rémülten, amikor megláttam magamat a tükörben. Illetve az ott nem is én voltam, hanem valaki más. Egy seszínű szénaboglyával keretezett, vörösre főtt, puffadt hústömeg nézett vissza rám a belőle kivillanó két piros szemmel, amelyek körül széles, fekete árnyék éktelenkedett. – Jézus! – kiáltottam még egyszer. *Ki ez a tükörben? És hol vagyok én? Ha pedig én vagyok, akkor mi történt velem? Úristen, vámpír lettem az éjszaka! Ezek szerint kicsit mégis elszundíthattam, akkor haraphatott meg egy éhes véresszájú. Mi lesz most velem? Ha kimegyek a napra, elolvadok, mint a jégcsap? Vagy csak egyszerűen füstté válok? Még olyan fiatal vagyok a halálhoz! Meg kellene néznem a nyelvemet. Mi van akkor, ha vöröslik a vértől?*

Ha vámpír lettem, akkor az is lehet, hogy megharaptam a szipirtyót. Ez szerintem teljesen logikus feltevés volt és ez esetben a bosszúm egy része máris teljesült volna. *Nem, ez mégsem jó, hiszen akkor most ő is vámpír, és egy örökkévalóságon keresztül kell majd elviselnem a sipítozását. Brrr...* Megrázkódtam a gondolattól. Óvatosan kinyújtottam a nyelvemet, és nagy meglepetésemre nem vörös, hanem teljesen fehér volt. *Jaj, talán beteg vagyok?* Elgondolkodtam. *Lehet egy vámpír beteg?* Hirtelen vérfagyasztó mosolyra húzódott a szám. *Itt a bosszú ideje!*

A tükörben grimaszolva kifejesztettem egy egészen rendkívüli, horrorisztikus mosolyt, majd fehér nyelvemet kiöltve, vörösben úszó szemeimet kimeresztve,

hirtelen hátrafordultam a két üléstámla között, remélve, hogy a frászt hozom kellemetlen útitársaimra. Legnagyobb csalódásomra azonban eltűntek. Nemcsak ők, hanem a csomagjaik is. *A fenébe! Az ember már bosszút sem tud állni tisztességesen! Micsoda világ! Úgy néz ki, tényleg elaludhattam, és akkor szálltak le valahol.*

Miután már csak egyedül ültem a buszon, nekikészültem, hogy végre én is lekecmeregjek. A lábamat megpróbáltam bedugni a papucsomba, de csak a lábujjaimat sikerült félig beletuszkolni. *Mi a manó? Összement a papucsom?* Ránéztem elefántéhoz hasonló méretűre dagadt bokáimra, és az lett a sanda gyanúm, hogy nem is a papucs a hibás, de ezt nem akartam beismerni. *Még hogy az én karcsú bokáim ilyen oszloposak? Soha!* Véres tekintetem eltakarása céljából napszemüveget vettem fel, hónom alá kaptam kis kézitáskámat, és lábujjaimon az összement papucsokkal, gyűrött nadrágomban, enyhén izzadságszagú pólóban, csoszogva indultam meg kifelé. A leszállásnál történt egy kis malőr. Valószínűleg a pizsoktól homályos napszemüveg miatt nem láttam jól, így fordulhatott elő, hogy a kinőtt papucs orra beakadt a lépcsőt borító, bordás műanyagpadlóba, amitől nagy lendületre sikerült szert tennem, olyan nagyra, hogy nem leléptem, hanem szó szerint leszálltam a buszról. Úgy is mondhatnám, hogy repültem.

– Segítség! – sikítottam „szárnyalás” közben, és magam is meglepődtem, hogy így kívágtam a magas cért. Eddig fogalmam sem volt róla, hogy képes vagyok erre a hangra. Az is megfordult a fejemben, hogy a leérkezés kemény lesz, ezért behunytam a szememet,

és közben már életem filmje is lepergett előttem. Ekkor következett be a csattanás.

– Szent ég! – szólalt meg valaki.

Ezt én is mondhattam volna, de nem én voltam. Meghökkenstem. Ez a csattanás nem is volt olyan borzasztóan fájdalmas. A szememet még nem mertem kinyitni, elvégre az ember legyen óvatos. *Ez már a másvilág lenne? Ha igen, akkor nem is olyan rossz érzés meghalni. Igen, biztosan a másvilágon vagyok, hiszen a milánói beton nem lehet ilyen kemény, ugyanakkor rugalmas is. A milánói beton egyáltalán nem lenne rugalmas, csak kemény.*

– Az égben vagyok? – kérdeztem még mindig behunyt szemmel.

– Szent ég! – hallatszott a válasz.

Ezek szerint az égben vagyok, és egy angyal szól hozzám, mégpedig magyarul. Csakis az égben lehetek, hiszen ha Milánóban lennék, olaszul szólna. Milyen kedves tőle, hogy az anyanyelvemen szólít!

– Szent ég! – kiáltotta újra.

– Bocsánat, de ezt már mondta! Azt hiszem kétszer is – figyelmeztettem udvariasan az angyalt.

Gondoltam, meglesem, csak egy icipicit, hogy milyenek az angyalok. Résznyire kinyitottam a szememet, és megláttam egy ádámcsutkát, amint fel-alá mozgott. *Hm... Az angyaloknak is van ádámcsutkája? Ezt nem tudtam. Na, jó – határoztam el –, akkor megvizsgálom valamivel részletesebben is.* Tágra nyitottam a szememet, és felnéztem rá. Egy nagyon jóképű, magas, sötét hajú, fekete szemű, finom arcszesztől illatozó angyalt láttam, világos színű vászonöltönyben, amelyen egyetlen gyűrődés sem volt. Az ő kemény, de

rugalmas mellkasán landoltam, szerencsére. *A csudába, épp olyan, mint az álmaim hercege. Nem is olyan rossz itt a másvilágon!* Amikor rábámultam, felordított.

– Szent ég! Egy szörny!

Hátraugrott, megvonva tőlem kemény és rugalmas mellkasának támaszát. Szemében rémület tükröződött. Sőt, nem is rémület, inkább iszonyatnak neveztem volna.

– Szörny? – néztem ijedten magam mögé, mert ha ő ennyire ki volt akadva attól a fene félelmetes szörnytől, akkor én hogyan lettem volna. Nem láttam senkit a hátam mögött. *Lehet, hogy a másvilágon csak az angyalok látják a szörnyeket?* – Hol a szörny? – kérdeztem tőle, ha már így összejöttünk.

– Te vagy – mutatott rám a legnagyobb természetességgel letegezve. – És izzadtságsgod van – tette hozzá fintorogva.

– Én, szörny? – döbbentem meg, majd beszagoltam a hónom alá. – Alig lehet érezni – affektáltam sértődötten, és kezdtem rájönni, hogy nem is angyallal volt dolgom. *Hát persze, hogy nem angyal. Azoknak nincs is ádámcsutkájuk* – állapítottam meg tudományosan. – Te meg nem is vagy angyal! – förmedtem rá, én is ösztönösen bizalmasabb hangnemet megütve.

– Mi van? – bámult rám, de most nem úgy, mintha szörny lennék, hanem úgy, mintha nem lennék épelméjű. Aztán ki is mondta. – Te nem vagy normális!

– Én ne lennék az? – Most már tényleg kezdtem kiakadni. – És te meg mi a fenét fogdosol itt engem? – támadtam rá, jobb ötletem nem lévén.

– Én fogdoslak? – hápogta levegő után kapkodva.

– Te röpködsz itt a levegőben, mint egy szédült bagoly! Egyenesen rám vetted magad!

– Mármint hogy én? Ha-ha-ha! – kacagtam némi madáchi drámai felhanggal. Olyan igazi, luciferesre sikeredett. – Ha tudni akarod, én minden buszmegálló peronjának a betonját úgy szoktam megvizsgálni keménység szempontjából, hogy rávetődöm a busz felső lépcsőjéről. Ez hozzátartozik a tudományos érdeklődésemhez. Most is éppen ezt akartam tenni, amikor elkaptál és elkezdte fogdosni.

– Fogdosni?

– Ne szólj közbe! Éppen most akadályoztál meg benne, hogy elvégezzem ezt a fontos vizsgálatot!

– Isten ments, hogy a beton és közéd álljak! Bocsanat, többé nem teszem! – tette fel mindkét kezét. – Parancsolj, csapkodd magad az aszfalthoz, a kövekhez, bárhová, ahogy jól esik! Végezd csak nyugodtan a vizsgálataidat!

– Most már nem lehet, mert ez csak akkor jó, ha rögtön így szállok le a buszról! És... akkor is fogdostál – vettem oda még foghegyről, majd emelt fővel, diadalittasan csoszogva elvonultam a toalettre.

– Fogat is moss! – kiáltotta utánam, csakhogy övé legyen az utolsó szó.

Micsoda egy piperkőc – morogtam magamban. – És mit képzelsz ez a fránya olasz, hogy az anyanyelvemen beszél velem. Az ÉN anyanyelvemen! Hogy jön ő ehhez?

Miután elvégeztem a folyóügyeimet, lehetőség szerint megmosakodtam – a hónom alatt is –, sőt, fogat is mostam. Persze, nem azért, mert ez a dzsigoló azt mondta, hanem mert ÉN így akartam. Megnéztem

magam a mosdó tükreben. *Na, most már kevésbé vámpíros a fazonom.* Meg voltam elégedve. Kiegyensúlyozottan átvonultam a pályaudvar presszójába, és megittam egy hamisítatlan olasz kávé. Kezdtem egész jól érezni magamat. *Milyen szerencse, hogy épp az utamba akadt ez a szörnyű pojáca! Ha ő nincs, lehet, hogy már nem is élek.* Vettem egy friss péksüteményt, és testben-lélekben felfrissülve tértem vissza a buszra. A sofőr szemrehányó tekintetéből megértettem, hogy már csak rám várt. És valóban, tele volt a busz.

Amikor a helyemre értem, megdöbbenve tapasztaltam, hogy a külső ülésen ül valaki. Az ÉN külső ülésen. Egy férfi volt, világos öltönyben, arcát – gondolom az erős napsütés miatt – fehér kendővel takarta el. A világos öltönytől támadt egy kis rossz érzésem a gyomrom táján, de elhessegettem azzal, hogy valószínűleg az olasz férfiak körében ez a divat. Mármint a világos öltöny. *Hogy merészei elfoglalni a helyemet?* – háborogtam magamban. – *Eddig olyan kényelmesen voltam. Miért nem tudott máshová ülni?* A legudvariasabb olaszágommal szólítottam meg.

– Khm! Bocsánat, signor, de ez az én helyem!

– Nem. Az enyém – válaszolta teljes lelki nyugalommal, és többé szóra sem méltatott.

– Elnézést, de nekem ide szól a jegyem – akadékoskodtam tovább.

– Nem hiszem, ugyanis nekem szól ide a jegyem – le sem vette a kendőt az arcáról, jelezve, hogy nem óhajt többet beszélgetni.

Éreztem, ahogy felfelé megy bennem a pumpa, de azért igyekeztem visszafogni magam. Nagyon finoman és nőiesen megütöttem a vállát.

– Bocsánat, de én eddig egyedül ültem itt.

– Mi lenne, ha nem szakítaná le a vállamat? A maga jegye valószínűleg az ablak mellé szól. Üljön már le, és hagyjon békén!

– Nem tudna valahová máshová ülni? – próbálkoztam vérszegényen, de magam sem hittem benne, hogy sikerrel járhatok, hiszen egyetlen üres hely sem akadt a buszon.

Válaszra sem méltatott.

– Akkor legalább bemennék a helyemre. Az ablak melletti helyemre – szólaltam meg ekkor kifejezetten lágyan, legalábbis amennyire tőlem telni szokott az ilyesmi.

– Csak tessék! – lökte oda a fogai között, és meg sem mozdult.

Erre már feltámadt bennem a dühöngő vadállat. *Szóval így állunk.* Felálltam az ülés lépcsőjére, és a férfinak háttal fordulva megpróbáltam magam betuszkolni az ablak melletti ülésre a hosszú lábai és az előttünk lévő ülés közötti szűk résen át. Eközben „véletlenül” ráléptem a lábára, de fel sem szisszent. Ezek után belekönyököltem a mellkasába, természetesen azt is „véletlenül”, majd hátraestem, rádőltem az arcára, és amikor megpróbáltam feltápáskodni, szintén „akaratlanul” fejbe vágtam az öklömmel, majd „teljesen figyelmetlenségből” egy kicsit megcsikartam a kézfejét is. Alig vérzett. Miután sikerült leülnöm, néhány mozdulattal megkíséreltem kényelmesen elhelyezkedni, amikor sajnálatos módon megcsúszott a lábam a padlón, és persze még utoljára – szintén „teljesen véletlenül” – jó nagyot rúgtam a bokájába.

– Most már elég legyen! – mordult rám dühösen,

és lekapta arcáról a kendőt. Amikor meglátott, elsápadt. – Szent ég, már megint te vagy az?

– Nem veszed észre, hogy folyton ismétled magad? Kissé egyhangú a szókincsed – próbáltam fölényeskedni, de engem is mellbevágott a tény, hogy Piperkőccel – így nagybetűvel, mert magamban így neveztem el – kell utaznom.

– Kérlek, ne szólj hozzám! – sziszegte. – Úgy talán kibirom azt a kétórás rémálmot, amit a társaságod jelent.

– Eszem ágában sincs hozzád szólni – vontam meg a vállam.

Egy ideig csöndben ültem. Tekintetem a kezemben összenyomorgatott kiflire esett, és rögtön eszembe jutott, milyen éhes vagyok. Elkezdtem majszolgatni. Soha senkinek nem volt még kifogása az ellen, ahogyan eszem, de ez a szépfiú rám förmedt, hogy gusztustalanul csámcsogok. Nem szóltam vissza, de hirtelen valahogy nagyon megszomjaztam, és előkotortam az ülésem alatti táskából a még bontatlan, meleg Coca-Colás üveget. Jól megráztam, és bár nem volt könnyű, de végül sikerült felnyitnom. Amint letekertem a kupakját, azonnal szanaszét spriccelt a sötét, ragacsos lé. „Véletlenül” éppen Piperkőc gyönyörűen vasalt, világos öltönyére ömlött. Annyira "sajnáltam"! Teljesen lesápadt, de nem szólt egy szót sem, csak felugrott és előrerohant. A sofőrig meg sem állt.

Győztem! Most le fog szállni a buszról, és soha többé nem látom azt az önelégült képét. Örömmámorban úsztam. Ledobtam a papucsomat, talpamat az ablakra tapasztottam, és végignyúltam – már amennyire lehetett – a két ülésen.

– Torino! Capolinea! Torino, capolinea!

Csak nagyon lassan fogtam fel, hogy nem álmodom, hanem valóban a buszsofőr ordítózik a fülemben egyre agresszívebben.

– Jól van már, jól – mordultam rá ingerülten, amikor megértettem, hogy itt a végállomás, Torinóban vagyok.

Ránéztem az órára, délután negyed három volt. Dühös voltam magamra, hogy elaludtam, és így kihagytam az egész utam legszebb részét, a Piemonti-alföld látványát. Nagy nehezen összekapartam magam, és a még mindig szűk papucsomban lecsoszogtam a buszról. A peronon már várt a busz csomagtartójából kipakolt hátizsákom. Ott álltam egyedül Torino buszpályaudvarán. Magamba szívtam a város levegőjét, s közben szétnéztem, merre találok a kijáratot.

Amikor megtaláltam, magamhoz vettem a csomagomat, és elindultam, hogy taxit keressek. Nem is kellett sokat keresgélnem. Ahogy kiléptem a Corso Vittorio Emanuele-re, máris elém gördült egy. A sofőr vigyorogva kiszállt, elvette a pakkomat, belódította a hátsó ülésre, majd kinyitotta előttem az ajtót és betessékelt.

– Hová? – kérdezte még mindig széles vigyorral.

– Ha még sokáig csinálod ezt, így maradsz – morogtam magyarul.

– Tessék? – csodálkozott rám olaszul.

– A Via Garibaldira, kérem! 185-ös szám – mondtam hangosan, most már én is olaszul.

– Á, Via Garibaldi – ismételte vigyorogva, és a gázpedálra taposott.

A hirtelen sebességtől olyan nagy erővel nyomódtam az ülésnek, hogy azt hittem át is préselődök rajta. Vöröslő szememmel démoni pillantást vetettem a taxisra, amitől az azonnal megszeppent, és többé nem volt semmi problémám vele. A Via Román és a gyönyörű Szeptember huszadika úton autóztunk végig, amelyről rátértünk a Via Garibaldira. Az a csodálatos Torinóban, hogy az utcái egyenesek, vagy párhuzamosan futnak, vagy merőlegesen egymásra. Olvasztam, hogy már a középkorban így épült fel a város. Mindenütt árkádok és fasorok által szegélyezett utakon haladtunk.

Amikor megérkeztünk az úti célomhoz, Rosa mama panziójához, örömmel szálltam ki az autóból, mert már nagyon elegendő volt az utazásból. *Végre kinyújtóztathatom magam a sok ülés után* – gondoltam. Őszintén megbotráncóztam, amikor húsz eurót kellett kifizetnem, de nem volt mit tenni.

Egy darabig csak nézelődtem, felmértem a környéket. A Via Garibaldi dús lombú fákkal teleültetett, árnyas, hangulatos utca, takaros, szépen gondozott épületekkel. A panzió, ahová érkeztem, kétemeletes, kedves épület, fehér kovácsoltvas kerítéssel és ugyanilyen erkélyekkel. Minden erkélyen sok-sok virág. Az előtte lévő kis kert is tele volt rózsával. *Tetszik* – állapítottam meg. Végigsétáltam az ízléses díszkövel kirakott úton, és a nagy, üvegezett bejárati ajtón keresztül beléptem a hallba. A tükörsima, fényes padlólappal burkolt, világos helyiségben csupa, szintén világos

fenyőből készült bútor állt kék kárpittal, körben hatalmas ablakok, fehér, egyszerű, minta nélküli függönyökkel, melyek rengeteg fényt eresztettek be.

Lépteim hangjára alacsony, dundi, koromfekete kontyos, tűzről pattant asszonyosság "gurult le" a lépcsőn, és széles gesztusokkal, hangos, szünni nem akaró szóáradattal üdvözölt. Miután megmondtam neki a nevemet, rikkantott egyet, amire megjelent egy fiatal szobalány, akinek a gondjaira bízott. Amikor fel akartam emelni a hátizsákomat, rám kiáltott, hogy szó sem lehet róla, majd egy újabb rikkantására egy középkorú férfi jelent meg, és felkapta pakkomat. A szobalány intett, hogy kövessem, és elindult fölfelé egy szép fényesre lakkozott fenyőfa lépcsőn.

Más programom nem lévén követtem őt, engem pedig a hátizsákomat cipelő férfi. Az első emeletig mentünk csak. Világos, tágas folyosóról nyíltak a szobák. Egyszerű, fehérre festett falak, vastag, a lépések zaját felfogó, világos szőnyeg. A lány kinyitotta az ajtót és betessékelt. Körbemutatott, majd egy „érezze jól magát” felkiáltással elviharzott. A férfi letette a szoba közepére a cuccomat, és ő is magamra hagyott. Szét sem néztem, csak ledobtam magam az ágyra, és már aludtam is.

2. FEJEZET

Kellemetlen zajra ébredtem. Hirtelen azt sem tudtam, hol vagyok, hány óra lehet. A nap fénye fáradt arannyal vonta be a szobát. Csodálkozva néztem szét. *Már reggel lenne?* A mobilom hatalmas ricsajt csapott. Fölvettem végre. Egyetlen mukk nélkül végighallgattam anyám levegővétel nélküli szóáradatát, amiben kifejezte irántam való aggodását, és ellátott a szokásos jó tanácsaival. Amikor hosszú percek múlva én is szóhoz juthattam, ugyancsak hosszú percek gyözködése után sikerült vele megértetnem, hogy a felsőfokú olasz nyelvvizsgámmal képes vagyok magamnak ételt rendelni az étteremben, és nem fogok éhen halni, amíg idegenben vagyok. A szokásos puszi-puszival elbúcsúztunk, és végre a környezetemnek szentelhettem figyelmemet.

Először is megnéztem az órát. Délután öt volt, tehát nem aludtam át egy egész éjszakát, csupán két órát. Ez viszont úgy kellett nekem, mint szeplőnek a púder. Egész másképp éreztem magam. Mintha a fáradalmas utazásnak mind a tizenkilenc órája a semmibe tűnt volna. Amikor megérkeztem, azonnal elájultam a fáradtságtól, arra sem volt erőm, hogy megismerkedjek a hellyel, ahol feltehetőleg az elkövetkező néhány hetemet töltöm majd.

Az ágyon ülve figyelmesen felmértem a terepet. Nagyon kedves kis szoba volt. A jókora, sötétkék brokátakaróval borított franciaágy uralta az egyik falat.

Jó érzés volt rajta aludni. Felemeltem a takarót, hogy megnézzem, milyen az ágynemű. Kellemes, tiszta, pamutból készült. Az ágytól jobbra eső falon, a bejárati ajtó két oldalán, világos szekrények fenyőfából. Az ágygal szemben TV-szekrény, mellette nyitva állt a fürdőszoba ajtaja, másik oldalán csinos kis íróasztal, lámpával. Az ágy mellett két oldalon éjjeliszekrények, kék burájú éjjeli lámpákkal. Középen kék szőnyeg, szintén fenyőből egy dohányzóasztal, és két kék fotel. Az ágy bal oldalán, a bejárattal szemben erkélyajtó, hatalmas ablakkal. A sűrű szövésű fehér függöny ugyan átengedte a fényt, de csillapította a napsugarak erejét. A mélykék sötétítőfüggönyök az ablak két szélére voltak kihúzva. A félig nyitott erkélyajtón keresztül kellemes virágillat kúszott befelé, keveredve valamilyen finom, paradicsomos étel szagával. Ettől nyomban megkordult a gyomrom, és rájöttem, milyen éhes vagyok. Elhatároztam, hogy a kinti világot majd később fedezem fel, előbb jöjjön az üdítő fürdés és egy kiadós vacsora.

Ledobáltam magamról izzadt, gyűrött gönceimet, és bevettem magam a fürdőszobába. Sötétkék, csillógó járólappal borított padlózatához nagyon illett a tengerkék csempe. Beálltam a zuhany alá, és percekig csak hagytam, hogy a bőven zuhogó, langyos víz végigfolyjon a testemen. Eszembe jutott, hogy nem hoztam magammal tusfürdőt, de szerencsére a panzió tulajdonosa előrelátó volt. Találtam egy teljes flakont, fincsi, mandulatejes illattal. Legnagyobb örömömre a gondos kezek sampont is készítettek a tusfürdő mellé, úgyhogy kosztól ragadó hajamat is jól megmoshatam.

Üdén és illatozva jöttem elő a fürdőből. Magamra kaptam a panzió tulajdonát képező sötétkék fürdőköpenyt, és hajamat fésülgetve kiléptem az erkélyre. Jól esett a késő délutáni nap meleg cirógatása. A mennyországban éreztem magam. Jó úton haladtam afelé, hogy elfelejtsem azt a durva Piperkőcöt, és az összes sértegetését, amiket hozzám vágott a milanói buszállomáson, no meg rövid közös utazásunk alatt. Jókat kuncogtam, amikor eszembe jutott, hogy az öltönyén szétömlő Cola miatt hogyan sápadt el az arca. *Úgy kell neki, miért volt velem ilyen utálatos! Na de kit érdekel az a majom, amikor itt vagyok, ebben a jó kis panzióban?*

Megráztam a fejem, hátha így hamarabb eltűnik belőle Piperkőc képe, és az erkély alatt elterülő park szemlélésébe feledkeztem. Mindenütt smaragdszínben ragyogó, szépen gondozott pázsit volt, és benne értő kezek által kialakított virágágyásokban a legszebb színben pompázó, különféle fajtájú virágok. A parkot minden oldalról dús lombú fák keretezték. A közepén egy hatalmas diófa állt, amely alatt fából készített egyszerű kerti bútorok hívogatták az árnyékre vágyó vendéget. Nem messze a fától mesészsép, hófehér kőből épült, csipkés szökőkútból törtek a magasba a gyöngysorszerű vízsugarak. El voltam ájulva ennyi szépségtől.

Elragadtatásomból ajtónyílás hangja zökkentett ki. Nagyon közelről hallatszott. Nem akartam odafordulni, de a szemem sarkából láttam, hogy egy magas férfi lépett ki a mellettem lévő erkélyre. Mit mondjak, alaposan felkavart a tény, hogy a közvetlen szomszédságomban egy jó kiállítású hímnemű egyed tanyá-

zik. Reméltem, hogy lesz alkalmam megismerkedni vele, de most még nem akartam magamat megmutatni. Se rendes cucc, se smink, így mégsem mutatkozhat az ember lánya a partiképes pasik előtt. Gondoltam, az sem árt, ha kissé felcsigázom az érdeklődését, ezért gyorsan bementem a szobámba. Mindenesetre úgy láttam, több szempontból is izgalmasnak ígérkezik torinói tartózkodásom.

A szekrényhez mentem, és kinyitottam. Nagy örömmre, egyik ajtajának belső felére tekintélyes méretű tükroöt szereltek. Jól kitártam, és megnéztem magam. *Nem is vagyok szörnyeteg* – állapítottam meg, mert már megint az az utálatos Piperkőc jutott eszembe. Az alvás és a fürdés nagyon jót tett. Közel hajoltam a tükörhöz, és alaposan szemügyre vettem az arcomat. A hajam a napon már majdnem teljesen megszáradt. Természetűl fogva hullámos, sosem kellett különösebben dolgozni rajta. Egy jó mosás elég volt, és fényesen, lágyan omlott a vállamra. A színével nem voltam megelégedve, mert apám seszínű haját örököltem. Gyermekkoromban aranyszőke voltam, de az idők során megsötétedett, és mostanra se szőke, se barna, viszont rendkívül dús lett.

Nézzük a szememet! Erre a testrészemre még soha senki nem mondott rosszat. Elmúlt a vámpírvörösség és a fekete karikák is. Nagy szemeim vannak, és pupilláim kéken ragyognak a tiszta szemfehérjékben. Ez anyai örökség. Az orrom lehetne kissé fitosabb, de elviselhető. Az ajkaim sem problémásak. Az egész összehátas kellemes. Ennyit az arcomról. *Még hogy szörny! Pojáca!*

Hátizsákomhoz léptem, hogy valami elfogadható

cuccot keressek magamnak. Szoknyában csak végszükség esetén vagy rendkívüli alkalmakkor mutatokozom. Nem mintha szégyellném a lábaimat, épp ellenkezőleg. Most, hogy eltűnt a dagadtság a bokámról, egyértelműen látszik, hogy az egyik legjobban sikerült testrészemről van szó. Még szerencse, hogy ezt is anyámtól örököltem. Egy darabig eljátszadoztam a gondolattal, mi lenne, ha apám lábai lennének alattam. *Na, ebbe jobb, ha inkább bele sem gondolok, mert még játéknak is szörnyű.*

A hátizsák egész tartalmát a földre borítottam, és az így keletkezett ruhakupacból próbáltam válogatni. A pillanat töredékéig átvillant az agyamon, hogy talán be kellene pakolnom a ruháimat a szekrényekbe, de olyan éhes voltam már, hogy gyorsan elhessegettem ezt a kóbor gondolatot. Kiemeltem a zűrzavarból egy fekete térdnadrágot és egy hosszú, bő, fekete pólót. Szerintem túl széles a csípőm, és rögeszmém, hogy azt csak hosszú és bő cuccokkal tudom elrejteni. *Most meg túl fekete vagyok* – állapítottam meg. – *Sebaj, felkapok egy fehér, lapos talpú, könnyű cipellőt, és máris jobb!* – határoztam el, majd végre is hajtottam. Végigmértem magam. *Nem rossz. Kis parfüm a fülek mögé, egy fehér táska a vállamra, és irány az étterem.*

Amikor délután megérkeztem a panzióba, rögtön felmértem, hogy az emeleten csak szobák vannak, az összes többi kiszolgáló helyiség a földszinten található. Letrappoltam tehát oda. Rosa mama, a fogadósné, épp a hallban tüsténkedett. Amikor meglátott, nagy ovációval üdvözölt, majd megmutatta, merre menjek, ha enni akarok, bár az ételek illata egyébként is célhoz vezetett volna. Megálltam az étterem ajtajában, és

körülnéztem. A szokatlan kialakítású, hatszög alakú terem nem tűnt nagynak, mégis sokan elfértek odabenn. Kellemes hely volt, egyszerű, de ízléses és tiszta berendezéssel. A kék inget viselő pincérek és pincérnők szorgalmasan sűrögtek-forogtak. Tányércsörgés, és vidám beszélgetés zaja töltötte be a helyiséget.

Nagyot szippantottam a finom illatokból, és éppen azon voltam, hogy helyet keressek magamnak, amikor mellém lépett egy középkorú pincér. Elmagyarázta, hogy telt ház van, de ha megfelel, akkor leültet egy olyan asztalhoz, ahol már éppen vacsorázik valaki.

– Nem baj – feleltem –, jó lesz nekem az is.

Intett, hogy kövessem. Egyre növekvő éhséggel lépdeltam a nyomában. Megállt egy asztalnál, ahol egy férfi ült, háttal felém. A pincér a férfival szemben lévő székhez állt, és intett, hogy menjek oda. Elindultam, és közben felmértem a pasast, akivel együtt kell majd vacsoráznom. Amennyit így hátulról megállapíthattam belőle, az nem volt rossz. Határozottan nem. Széles válla, barnára sült, izmos karja jól mutatott a hófehér, hibátlanul vasalt ingben, keskeny csípőjén izgalmasan feszült a drapp színű vászonnadrág. Tetstett a sötétbarna, tarkóján divatosan felnyírt haja is. *Remélem, nem fogok nagyot csalódni, amikor előlről is meglátom* – sóhajtottam, és a székemhez léptem. *Na, ezt nem kellett volna! Hát nem tudja ez a pincér, hogy az én tűrőképességemnek is van határa?*

Arra a meglepetésre, ami fogadott, semmiképp sem voltam felkészülve. Ugyanis nem más tömte magába az ÉN asztalomnál a sült csirkét önfeledten, mint Piperkőc a buszról. Nyilvánvaló volt, hogy számára sem kellemes a találkozás. Ezt abból sejtettem,

hogya a szeme kiguvadt, kezében megállt a kés és a villa, a száját eltátotta meglepetésében, és úgy is maradt. Úgy nézett ki, mint aki nem kap levegőt. Őszintén megvallva én is csak álltam, mint Bálám számára. A pincér persze nem értett az egészből semmit. Főleg azt nem, miért kezdtem el szélsébesen hátrálni a mögöttem lévő asztal felé, és estem a nyakába az ott vacsorázó német turistának, aki a hirtelen ránehezedő súlyomtól meglökve, arccal a levesébe bukott. Gyorsan elnézést kértem tőle, amikor tésztától csöpögő arcát kiemelte a tányérből, és sűrű pislogás közepette gyilkos szemeket vetett rám. Oldalazva próbáltam menekülni, de akkor meg egy másik asztalba botlottam, amit egy az egyben eltoltam a vacsorázó pár elől. Szegény férfi, aki éppen arra készült, hogy a tányérjén lévő húsdarabot felszúrja, villáját asztal és tányérhíján a saját combjába döfte. Hatalmasat bődült fájdalmában, mire a felesége sikoltozni kezdett, és ájultan fordult le a székéről, amikor meglátta a férje combjából kibuggyanó vért. Annyiban nem sajnáltam a dolgot, hogy legalább a dobhártyámat szaggató sikítozását nem kellett tovább hallgatnom. Egy ájult ember ugyanis szerencsére nem sikítózik.

– Leülni! – sziszegte fülembe a pincér, s közben karon ragadott és Piperkőc asztalához taszigált.

Dacosan arra gondoltam, hogy azért sem ülök ezzel az alakkal egy asztalhoz, de amikor a pincér a kihúzott székem mögé állt, és még erélyesebben rám szólt, úgy döntöttem, nem kísértem a sorsot tovább, és lehuppantam a felkínált ülőkére. A pincér élesen felvonyított.

– Mi van? Itt mindenki idegbeteg? – néztem Piper-

kőcre, aki még mindig tátott szájjal ült. – Nem csuknád már be a szádát? Tökre gusztustalan látvány az a sok megrágott étel odabent. Tulajdonképpen a gyomrodra sem vagyok kíváncsi. Annyira elképedt, hogy a sértéseimre nem is reagált, csak némán hápogva mutogatott a hátam mögé.

– Neked meg mi bajod? Megint rémeket láatsz? – förmedtem rá, mert mára már elegendő lett a kellemetlenségekből.

– A pincér – nyöszörögte elkínzottan.

– Mi van vele? – kérdeztem értetlenül. – Ja, te is észrevetted, hogy valami nincs nála rendben? Hallod? Most is vonyít. Mi baja van ennek?

– A lábán ülsz a székeddel – nyelt nagyot.

– Na végre, hogy lenyelted! Már kezdett elmenni az étvágyam. Mit mondtál, hogy kinek a lábán ülök?

– A pincérén.

Hátranéztem. A férfi arca már rákvörösben játszott, és folytak a könnyei. Lepillantottam a székem mögé. Tényleg rajta volt a lábán.

– Miért nem szólt? – kérdeztem szemrehányón, és felálltam.

Hatalmas sóhaj szakadt ki belőle, de nem szólt egy szót sem, csak sietve elugrált fél lábon.

– Kérek egy jó nagy adag tortellinét, sok-sok paradicsommal! – kiáltottam a menekülő pincér után.

– Te nem vagy normális – közölte velem Piperkőc.

– Miért mondod ezt? – csodálkoztam. – Talán valami baj van a tortellinivel?

Nem válaszolt, csak lemondóan ingatta a fejét.

– Figyelj! – mondtam neki élesen. – Már kezdettől fogva észrevettem, hogy pikkelsz rám. Fogalmam

sincs, mi bajod van velem, de vedd tudomásul, hogy én is utállak! Nem én akartam veled egy asztalhoz ülni, sőt, rosszul vagyok tőle, hogy egyáltalán itt látalak, és percekig az undorító megrágott kajádat kellett bámulnom a tátott szádban. Mi a fenének kellett éppen ide tolnod a képedet vacsorázni? Nincs elég vendéglő ebben a városban?

– Ebben a panzióban lakom, ezért ez tűnt a legkézenfekvőbbnek – felelte.

Na, még csak ez hiányzott nekem! Még itt is lakik – forgattam vadul a szemeimet.

– Szent ég! Te örült Gorgó! Csak nem te is itt laksz? – meredt rám rémülten.

– Naná, hogy itt lakom – vágtam rá sértődötten, mert nagyon rosszul esett, hogy ilyen utálatos velem. – Tudod mit? Kajáljál gyorsan, aztán húzzál el! – ajánlottam neki egy jó megoldást.

Ebben a pillanatban megérkezett a vacsorám. A pincér még kicsit sántított, de már nem volt annyira vörös az arca. Kínos vigyorba rándult a szája, de nem tudott magán uralkodni, és lecsapta elém a paradicsomszószban tocsogó tortellinit. Biztosan nem így akarta, de a tányérből szétfröccsent a paradicsom, ám mit ad isten, nem rám, hanem Piperkóc hófehér ingére! Úgy nézett ki, mint akit szíven szúrtak, és már el is vérzett. A pincér megkövülten bámulta az ingen lecsorgó piros szaftot, és újra könnybe lábadt a szeme. Piperkóc dermedten ült, és még szerencse, hogy egy ideje már nem vett a szájába újabb falatot, mert megint nagyra tátotta, és csak tátogott, mint hal a szárazon. A környező asztaloknál ülők mind minket néztek, még a nő is, akit időközben fellocsoltak az

ájultságából. Néhány másodpercig néma csönd lett.

Ez volt az a pillanat, amikor kidurrant belőlem a nevetés. Úgy röhögtem, hogy majdnem leestem a székről. A tisztelt vendégsereg eleinte megbotránkozva nézett rám, de nekem ettől csak még viharosabb jókedvem kerekedett, és már fuldokoltam a nevetéstől. Mit is mondjak, pillanatokon belül rájuk ragadt a jókedvem, és a pincéren és Piperkőcön kívül hamarosan mindenki nevetőgörcsben fetrengett.

Közben megjelent a kétségbeesett Rosa mama egy hawaii-mintás inggel a karján, és szélesen gesztikulálva, sűrű elnézést kérések közben megkísérelte, hogy lefejtse Piperkőcről a paradicsomban úszó ingét. Ő azonban durcásan összekulcsolta maga előtt a karját, és ellenállt. A fogadósné kézzel-lábbal magyarázta, hogy gyorsan ki akarja mosni az ingből a paradicsomot, amíg még lehetséges. Végül a férfi beadta a derekát, és engedte magáról legombolni a megviselt ruhadarabot.

Könnyeimet törölgetve dőltem hátra a székemen, és elégedetten szemléltem Piperkőc feltáruuló, barnára sült, izmos mellkasát. *Hmm. Egész kellemes látvány* – nézegettem elismerően. Nem örültem neki, amikor Rosa mama megpróbálta ráerőltetni a zöld, kék, sárga és piros színekben pompázó hawaii inget. Rosszul esett, hogy ilyen hamar megfosztanak ettől a kis élvezettől. Legnagyobb örömömre Piperkőc először tiltakozott a giccsparádé ellen, aztán mégiscsak belebújt a szörnyű cuccba. Azt hiszem, észrevette, hogy rajta legeltetem a szememet. Gyorsan megpróbálta begombolni, de pechjére egyetlen gombot sem talált rajta.

– Hagyjad csak, így irtó szexi – vigyorogtam a képébe,

mire szégyenlősen összehúzta magán. – Te tudod – vontam vállat, és jó étvággal hozzáláttam az evéshez.

Szerencsére bőven maradt még a paradicsom-szószból a tányéromon is. Miután az utolsó falatig betermeltem a tortellinit, még elfogyasztottam egy tejszínhabos kávét, egy krémest és egy nagy adag fagylaltkelyhet is. Amikor ismét elégedetten hátradőltem a székemen, meglepetten vettem észre, hogy Piperkőc rezzenéstelen tekintettel bámul engem.

– Mi az? – förmedtem rá.

– Csak azt figyelem, hogy tudsz ennyi mindent el-
tüntetni magadban?

– Miért? Azt hiszed, aki nem olyan égimeszelő,
mint te, annak a gyomra is csak kicsi lehet?

– Neked nagy a gyomrod?

– Ne forgasd ki a szavaimat! Szóval azt akarod
mondani, hogy kövér vagyok?

– Én nem állítottam semmi ilyesmit. Bár ami a fe-
nekedet illeti...

– Most már elég! – meredtem rá szikrázó szemek-
kel. – Inkább edd meg a vacsorádat, mert az a csirke
már úgy néz ki, mint a több napos hulla! Merev is,
lila is. Éppen neked való – sziszegtem a képébe, azzal
felugrottam az asztaltól, és faképnél hagytam.

Mire az utcára értem, haragom nagy része elpárol-
gott, viszont nagyon szívesen idéztem magam elé
gondolatban a paradicsomos ingét, a leforrázott ké-
pét, és... hm, a barnára sült mellkasát is. *A fenébe,
ha nem lenne ilyen tulok, egész jó pasi lenne! Akár
szerencsésen is alakulhatott volna ez az egész. De
ilyen az én formám. Már huszonhét éves vagyok, és
nem tudok összeakadni egy nekem való férfival. Pi-*

perkóc nagyjából megfelelt volna az elvárásaimnak. Megvan úgy száznyolcvan magas, erős, izmos testű, sötét a haja, igaz, hogy a szeme nem kék, hanem fekete, de még milyen fekete! *Eltérnék egy kicsit az álmaim pasijáról alkotott képtől egy ilyen fekete szem kedvéért! Na, mindegy, ez a vonat már elment. Remélem, jön majd másik. Álmodozás lezárva* – határoztam el. Úgy döntöttem, hogy sétálok egy nagyot, és egyúttal megnézem, hová is kell mennem holnap reggel.

Elindultam hát, végig a Via Garibaldi árnyas fái alatt, majd a Via Accademián megcsodáltam a tizenhetedik századi Palazzo del' Accademia delle Scienzét, amelyben az Egyiptomi Múzeum és a Régészeti Múzeum is helyet kapott. Ez az Egyiptomi Múzeum a kairói után a második legnagyobb ilyen a világon. Sajnos már zárva volt, de azt terveztem, hogy ezeket majd alaposan megnézem, hiszen magam is régész vagyok. A közelben rátaláltam a középkori várból kialakított, szemet gyönyörködtető Palazzo Madamára, az ókori művészetek helyi múzeumára. A csodás épület parkjában tarka virágerdő pompázott. Innen a Via Pón végigsétálva eljutottam a Piazza Castellóig, ahol a tizenhetedik században épült gyönyörű királyi palota, a Palazzo Reale állt számtalan ablakával a térre tekintve, s melynek híresen szép parkjáról már sokat hallottam.

A tértől nem messze magasodott utazásom célja, a tizenötödik századi, fehér márványból épült, lenyűgöző Keresztelő Szent János Székesegyház. Boldog voltam, hogy végre saját szememmel láthattam jellegzetes hármaskapuját, melyhez tágas teraszba nyíló, széles lépcsősor vezet fel. A templom hátsó részén

magasodott különleges kupolája, amely a királyi kápolnát koronázta. Ebben őrzik Jézus állítólagos halotti leplét. Nos, ide várnak engem holnap reggel kilenc-re. Az órámra pillantottam, és meglepődtem, hogy fél kilenc van, ezek szerint csaknem másfél órája sétáltam már. Leültem a székesegyház lépcsőjére, és azon törtem a fejem, amit már napok óta nem sikerült megfejtenem, hogy miért hívatott engem ide egy vatikáni nagykutya. Vajon honnan ismer, és egyáltalán mit akarhat tőlem?

3. FEJEZET

Másnap reggel, pontosan hétkor ébresztett a telefonom. Ilyen frissen már régen keltem fel. A nap nem tűzött ugyan be a nyugatra néző ablakon, de kellemes fény öntötte el az egész szobát. Kéjesen nyújtózkodtam az ágyamban. Nagyon jól aludtam az éjszaka. Csak úgy, pizsamában kiléptem az erkélyre, és hatalmasat szippantottam a virágillattal teli levegőből. A növényeken gyöngyöző vízcseppekből láttam, hogy már megtörtént a reggeli locsolás. Minden szín üde és élénk volt. Fél szemmel a szomszédos erkélyre sandítottam, hátha megjelenik a délceg szobalakó, de teljes csönd volt, és semmi sem mozdult odaát. *Te héthalvó!* – bosszankodtam. – *Mikor foglak már megismerni?*

– Jó reggelt, asszonyom! – hangzott a másik irányból.

Arra fordultam, és egy kedvesen mosolygó, kopasz, köpcös bácsikával találtam magam szemben. *Ezek szerint ő lakik az előttem levő szobában* – állapítottam meg.

– Még csak kisasszony, de azért magának is jó reggelt! – feleltem jókedvűen.

– Nahát! – csapta össze két húsos tenyerét az öregúr. – Egy ilyen szép nő, és még nem asszony?

– Ez van! – tártam szét karjaimat, majd elbúcsúztam tőle, és hozzáláttam a mosakodáshoz.

A fürdőben végig azon mérgelődtem, miért nem a másik szomszédom jött ki, hogy elcsevegjünk. Rá még

lett volna egy kis időm. Kedvetlenül láttam hozzá a készülődéshez. Mosdás után jött a szokásos, nehéz procedúra. Mit vegyek fel? *Nézzük csak! Egy főpappal van találkozóm, egy vatikáni bíborossal. Ráadásul egy székesegyházban, tehát kizárva a rövidnadrág, a kivágott felső és a miniszoknya.* Annyit még én is tudok, hogy errefelé ezek a ruhaneműk a templomokban nem elfogadhatóak. Na, nem mintha hordanék miniszoknyát. Általában semmilyen szoknyát sem hordok, mert nadrágpárti vagyok. *Azt hiszem, most a rendkívüli helyzetre való tekintettel mégis fölveszem az egyetlen hosszú szoknyámat.* Hamar elő is kotortam a ruhakupac alól, ami tegnap óta a földön hevert. *Majd délután bepakolok a szekrénybe* – ámitottam magamat. Felhúztam a hosszú, bő szabású, selyemből készült, csupa fodor meg csipke világoskék szoknyát, és háromféle kékből kombinált blúzt vettem hozzá.

A tükör előtt elégedetten konstatáltam, hogy jól kiemeli a szemem színét. *Most szépen belebújok a zárt orrú, fehér papucsomba, és minden tökéletes lesz.* Sajnos mégsem lehetett teljesen tökéletes, ugyanis rendelkezem egy aprócska születési hibával. Bal lábamon a kis lábujjam szentelenül ráfekszik a gyűrűs lábujjamra, vagyis kalapácsujjam van. Fel is hánytorgatom rendszeresen jó anyámnak, hogy miért nem műttették meg, amíg kicsi voltam, mert akkor ugyebár már nem lenne ilyen gondom. Ő meg ilyenkor arra hivatkozik, hogy úgy gondolták, majd ha nagy leszek, és zavarni fog, akkor műttessem meg én. Egyszerűen nem tudunk dűlőre jutni, hogy kinek van igaza.

Lényeg az, hogy emiatt sosem hordok nyitott

szandált vagy papucsot, hiszen kinek kellene egy ilyen kusza lábujjú nő? Mi van azonban, ha emiatt szalasztom el életem igaz szerelmét? Majd ha már a tenyeremből eszik az illető, megmutatom neki ezt a gyenge pontomat, hátha akkor már nem fut el a látványtól. Anyám mindig mondja, hogy egyáltalán nem olyan borzalmas a helyzet, de hát ugye, tudjuk, milyen elfogultak a szülők.

A gyomrom egyszer csak türelmetlenül jelzett. Sőhajtva becsuktam a szekrényajtót, és a táskám után nyúltam. Ideje a reggelinek. A hallban a pult mögött álló szobalány és a hordár összevihogtak, amikor megláttak.

Letettem a kulcsot a pultra, és megkérdeztem:

– Mi olyan mulatságos?

– Semmi, kisasszony. Kíván reggelizni? – erőltetett magára komoly arckifejezést a szobalány, de nem bírta sokáig, és némán rázkódva tovább röhögött.

Eszembe jutott a tegnapi esti vacsora, minden kínos jelenetével együtt.

– Nem. Nem kívánok reggelizni – válaszoltam dühösen.

– És ebédelni? – fuldoklott a lány vörös arccal.

– Majd meglátom. Miért ez a nagy érdeklődés? – kérdeztem kíváncsian.

– Rosa mama külön asztalt állíttatott önnek. Majd szóljon, ha enni kíván, hogy megmutathassuk!

– Kösz, nagyon kedves! – vicsorogtam rá, amitől azonnal lefagyott az idétlen mosoly az arcáról, és ijedtében hátrálni kezdett.

Mi a fene! Lángot leheltem, vagy mi? – vigyorogtam elégedetten, miközben kiléptem a hallból. Nincs mese,

máshol kell ma reggeliznem. Úgy látszik, az egész személyzet retteg tőlem. Vacsorára remélhetőleg kiheverik a tegnapi estét. Emlékeztem, hogy tegnap este a Via Pón – elég közel a székesegyházhoz – láttam egy szimpatikus kis kávéházat. Úgy döntöttem, ott fogok enni.

Taxival mentem, hogy ne kelljen sietnem. Egy árkádsor alatt voltak kihelyezve a fehér kovácsoltvas székek és asztalok. Csodálkoztam, mennyire divatos errefelé a fehér szín. Igaz, ez más mediterrán országokban is jellemző. Leültem az egyik asztalhoz, és finom tejeskávét ittam a ropogós kiflihez. Mennyei reggeli volt, egészen jó kedvem kerekedett tőle. Innen már kényelmesen átsétáltam a Piazza Castellóra.

Még csak fél kilenc volt, és már ott álltam a márványtemplom előtt. *Milyen érdekes, hogy nappali megvilágításban egészen másként fest ez a ragyogó fehér márványépítmény!* Majdnem felvisítottam örömben, amikor a székesegyháztól jobbra a messzeségben megpillantottam a Mole Antonelliana százhatvanhét méteres tornyát, tetején egy csillaggal. Ez az épület, amely egykor zsinagóga volt, ma Torino jelképe. Azt hallottam, hogy üvegliften lehet fölmenni tetejébe, ahonnan gyönyörű kilátás nyílik a városra, és az Alpokra is. Alig vártam már, hogy láthassam.

Most azonban fontosabb dolgom akadt. Nem akartam túl korán érkezni a megbeszélthez képest, ezért néhány percre benéztem a dómba. Egyszerűen lenyűgözött a látvány, ami odabent fogadott. Nem a pompa ragadott meg, hanem a kifinomultság, a részletek szépsége. Akármikor belépek régi épületbe vagy templomba, elővesz egy nyugtalanító, ugyanakkor felemelő

érzés. Minden porcikámat átjárja valami furcsa bizsergés. Ezek a régi művészek aztán tudták, mitől döglük a légy!

Miután körbesétáltam, elindultam kifelé, mert nekem a székesegyház külső részén, a jobb oldalon lévő ajtón kellett kopogtatnom. Hamar megtaláltam a vastag, barna faajtót, rajta valódi rézkopogtatóval. Öt perc múlva kilenc. Bezörgettem, de meg is ijedtem, mert szinte azonnal kinyílt az ajtó, és ott állt egy... először nem akartam hinni a szememnek, de miután megdörzsöltem, még mindig ott volt, tehát nem képzeleltem. Szóval ott állt egy magas, sötétbarna hajú, fiatal férfi, ibolyakék szemekkel (pont olyan, amilyenek elképzeltem az igazit), tehát ott állt álmaim férfinak talpig papi öltözékben. Abban a hosszú, fekete izében. Meglepetésemben csak makogni tudtam.

– Ó! – sikkantottam végül, majd kissé mélyebben is megismételtem. – Ó!

– Sí? – kérdezte.

– Ö-ö-ö – feleltem valamivel értelmesebben.

Gondoltam, ez így nem lesz jó, ezért megpróbáltam megemberelni magam.

– Maga Corelli bíboros? – nyögtem ki végre az első mondatot.

– Ó, dehogyis! – nevetett, majd kezét nyújtott. – Benedek vagyok, a káplán.

– Aha – fogadtam el a felém nyújtott kezét.

Milyen jó meleg, erős, határozott kézfogás! – állapítottam meg.

– És ön, kicsoda? – nézett rám mosolygós szemekkel, még mindig kezében tartva a kezemet.

– Ja? Milyen ügyefogyott vagyok – zavarodtam meg

még jobban. – Én Vértess Adrienn vagyok Magyarországról – húztam vissza végre a kezemet.

– Magyar? – hökkent meg, és magyarul folytatta. – A bíboros egy magyar lány miatt repül ide a Vatikánból?

– Miért olyan furcsa ez? Én meg miatta buszoztam ide Budapestről. De hogyhogy maga tud magyarul?

– Én is magyar vagyok, és most itt tanulok.

– És biztosan pap vagy? – néztem rá gyanakodva, miközben simán, ösztönösen letegeztem.

– Miért, nem látszik? – mutatott a ruhájára.

– Jó, jó – akadékoskodtam –, de a papok nem ilyenek.

– Hanem milyenek? – kérdezte őszinte érdeklődéssel.

– Hát, öregek és csúnyák.

– És én nem olyan vagyok?

– Nem. Épp ezért nem gondolnám rólad, hogy pap vagy. Te férfinak nézel ki.

– De hát a pap is férfi!

– Nem-nem. A pap, az pap. A férfi meg férfi.

– Mondd, Adrienn, hány papot ismersz?

– Rajtad kívül?

Bólintott.

– Hát, egyet se – vallottam be.

– Akkor azért beszélsz ilyeneket. Mi teljesen normális férfiak vagyunk.

– Komolyan? – meredtem rá megrökönyödve.

– Szívesen beszélgetnék még veled erről, de nekem most dolgom van. Bekísérlek a Királyi kápolnába, ahol megvárhatod a bíborost. Gyere beljebb!

Sötét kis helyiségbe léptünk, ahonnan egy tágas,

fehérré meszelt, boltíves átjárókkal szabdalt folyosóra jutottunk. Olyan kanyargós utakon mentünk, hogy magamtól sosem találtam volna vissza a kijáráshoz.

– Te nem is vagy hívó, ugye? – fordult újra hozzám.

– Nem. Egyáltalán nem hiszek semmiféle mesés dologban. Én csak a tudományban hiszek.

– Akkor miért hívatott a bíboros? – értetlenkedett Benedek.

– Ha én azt tudnám!

– Nem tudod, és mégis csak úgy, ideutaztál?

– Igen. A professzorom, aki híres szaktekintély a régészetben, biztatott, hogy jöjjek, és én mindig hallgattam rá.

– Azért nem szabad ám mindenkinek a véleményét feltétel nélkül elfogadni – mosolygott Benedek.

– Tudom. De most más a helyzet. A professzorom egészen más. Az ő véleménye számít.

– Mindjárt a kápolnához érünk. Ne lepődj majd meg, mert van már ott valaki, aki szintén a bíboros hívására érkezett – megállt egy jókora, súlyos tölgyfa-ajtó előtt, és kinyitotta. – Parancsolj, fáradj be!

– Mondd, lesz még alkalmunk beszélgetni? – kérdeztem tőle.

– Nagyon remélem! Most búcsúzom, viszontlátásra!

– Viszlát – sóhajtottam, és beléptem a kápolnába.

Összereztem, amikor az ajtó tompa puffanással becsukódott mögöttem. Ámulva néztem körül a csupa márvány, kupoláján faragásokkal gazdagon díszített helyiségben. Körben boltíves kazetták a falakon, középen mesesép, faragott oltár, melyet alacsony már-

ványkerítés övezett. Az oszlopain körben márványangyalok.

– Ugye, milyen gyönyörű? – szólalt meg a hátam mögött egy érces férfihang.

Ijedtemben a szívemhez kaptam. Mintha már halottam volna valahol.

– Igen, nagyon szép – adtam neki igazat, mialatt lázasan gondolkodtam, vajon ki lehet ennek a vonzó basszusnak a gazdája?

– Látja azt a kis szekrényt ott az oltár fölött? – folytatta.

– Igen. Mi az?

– Abban őrzik a Sindonét, a szent leplet.

– Szent leplet? Talán inkább egy hamisítványt – javítottam ki gúnyosan.

– Szó sincs róla. Ez Jézus Krisztus eredeti halotti leple.

– Ugyan már, honnan veszi?

Keztem felidegesedni, és megfordultam, hogy szemtől-szemben beszélgessek ezzel az elvakult figurával. Majdnem sírva fakadtam, amikor megláttam, hogy kivel van dolgom. Piperkőc volt. Azt hiszem, ő sem volt nagyon feldobva tőlem.

– Már megint maga? – remegett meg az indulattól addig magabiztos, érces hangja.

Szóval már magázódunk is! Milyen nagy hatással vagyok rá! – gondoltam kajánul.

– Mit keres maga itt? – kérdeztük egyszerre.

– Engem Corelli bíboros hívott ide, aki a Vatikánban egy fejes – jelentettem ki nagyképpően.

– Engem is ő hívott – felelte szárazon.

– Magát? Ugyan mi dolga lehet a bíborosnak egy...

egy ilyennel? – mértem végig megvetően.

– Mi az, hogy ilyennel? Milyen vagyok én? – horkant fel, majd választ sem várva gúnyosan odavetette. – És magával ugyan mi dolga? Mert ahogy viselkedik, még az óvodában lenne a helye. –

Ekkor aztán betelt a pohár. Éppen készültem valami frappáns és huszáros visszavágásra, amikor kinyílt a kápolna ajtaja, és belépett rajta egy alacsony, filigrán, fehér hajú férfi, fekete öltönyben. *Ha ez a bíboros, akkor én megeszem a kalapomat* – gondoltam.

A férfi azonnal hozzám lépett, és a kezét nyújtotta felém.

– Isten hozta, Signorina Adrienn, úgy örülök, hogy elfogadta a meghívásomat. Corelli vagyok.

Nagyot nyeltem. *Most melyik kalapomat egyem meg? Van egy kisebb baseball sapkám, talán azt. A többi mind nagyobb.* Erőt vettem magamon és köszöntem.

– Jó napot, bíboros úr.

Corelli ekkor Piperkőchöz sietett, és kedvesen megölelte.

– Gábor, drága barátom! Milyen jó, hogy itt vagy! Nagy szükségünk van rád! Nem is tudom, hogy háláljam meg, hogy félbeszakítottad a fontos munkádat, és eljöttél.

Szóval Piperkőcnek normális neve is van. Majd megpukkadtam dühömben. Még hogy fontos munkája! Hát az enyém? Az nem elég fontos? Ki a fene ez a bájjúnár, aki így meg tud téveszteni egy kedves, idős papot? Mivel hízeleghette be magát nála, hogy a barátjának nevezi ezt a bunkót?

– Megismerkedtetek már? – nézett a főpap felváltva

hol énrám, hol Piperkőcre.

– Túlságosan is – morogtam.

A bíboros elengedte a füle mellett dohogásomat.

– Akkor hát itt a jó alkalom a bemutatásra! – Gáborra mutatott, majd hozzám fordult. – Kedves Adrienn, bemutatom önnek Zentay professzort. Gábor is régész, az ókori keleti nyelvek szakértője és egyház-történész. Jelenleg Londonban és Párizsban tanít. Ezen kívül van még egyéb, rendkívül hasznos tudása is, de azokat titokban tartja – mosolygott a pap.

Na, most leforráztak, de nagyon! Az egyetemen ennek a piperkőcnek a jegyzeteiből tanultam. *Uramisten! Kivel kezdtem ki? Ez egy nemzetközileg elismert szaktekintély. Pedig milyen fiatal. Mit keresek én vele egy kápolnában?* Teljesen összeomlottam. Minden erőmre szükségem volt, hogy némi maradék önbizalmat még összekaparjak magamnak. Corelli most rám mutatott, és Piperkőchöz fordult.

– Gábor, bemutatom neked Vértés Adrienn, aki kiváló régész, biológus, és diplomamunkáját a Sindonéről írta. Egyébként Táncos professzor tanítványa és egy ideje már munkatársa is.

– Örvendek – nyújtotta felém kezét komoly arccal Piperkőc. – Olvastam a diplomamunkáját.

– Hogyhogy? – csattantam fel csöppet sem nőiesen, és kezemet a hátam mögé dugtam. – Milyen alapon?

– Miért? Az interneten mindenki számára hozzáférhető. Vagy csak az ön külön engedélyével szabad elolvasni? Egyébként tele van téves következtetésekkel.

– Miből gondolja? – kérdeztem élesen, de közben